

ІН ВИДАННЯ V

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

№ 19
12-го травня
1929 року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

ХІ ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ З'ЇЗД РАД

922664

ЦЕНТРАЛЬНА НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА

Тов. Куйбишев на трибуні підчас доповіді

Президія: т.т. Шліхтер, Балицький, Порайко, Скрипник

ВІТЕР ЗІ СХОДУ

А. Карцев

Пронизливо стогне гудючий нається очерет. Понад Дністром рява, а на бесарабському березі все поринуло в мертву тишу й мовчання. В корчастому очереті тиснуться човни рибалок, мов велике птаство. Там ще темніш.

Раз у раз віддалека блисконить вогнем. Часто здається, що кругла жовта пляма мов знищила вогкі, пусті весельні діри або корму човна. В човні сидять двов. Погано горить люлька, освітлюючи зморшкувате обличчя з великою сивою бородою; при світлі люльки блистять розплющені чорні очі молодого хлопчика.

На іншому, радянському березі все ще живе й рухається. В повітрі лунають голосні вдари сокири. А коли вітер сильніш дує, чується між ударами веселий сміх.

Тоді питається дитячий голосок в човні:

— Що там таке, дідусю?

— Там по той бік, малюче, інше, вільне життя. Живемо ми побічних, але життя наше багато

лютий вітер. Хилиться й згирозкинулася непроглядна тем-

чим відрізняється від їхнього, кажу тобі, хлопче. — А вони, дідусю, вночі працюють?

КОМУНІСТИЧНА ПРЕСА ПІД ЯРМОМ БУРЖУАЗНОЇ ЦЕНЗУРИ

Зразки комуністичних газет, що виходять з друку після дозволу цензури в Чехо-Словаччині

Довго мовчить глухий, старий до хлопця, ледве відрізати його шепіт од сту вітра.

— Вони тепер не вільно затихає. Тепер він свистить, а тільки грається очереті.... і не можна відіти шепіт старого від цієї тиші. Вони бояться, що беззнов пристануть до Сходу.

Так, хлопче мій, і торігували тут ці салдати. Саних був один на ім'я, здиПавло. Його батько певне

у нас салдати вдвох беруть, тепер вони вартують.... Відділили нашу країну від Рад але не спроможні одірвати тому вони поставили салдат тут. Вони бояться, що беззнов пристануть до Сходу.

Так, хлопче мій, і торігували тут ці салдати. Саних був один на ім'я, здиПавло. Його батько певне

дячий музика, тому що він майстерно грав на кобзу. Її за його прекрасні пісні вхолалися в нього одна дівчина. Але одного дня прийшов до нього високий пан, господар, перепити всюди порядок. Шукаючи незадоволених його кидали у в'язницю. Багато з цих запроваджених в лаву та дофтану.

Високому панові сподобалася дівчина, що кохала салдату.

Господар побачив якось Христія — таке було ім'я дівчини — і вона в новій малиновій сукні з ярмарку верталася. Врешті була вона з золоту стічаною на мадиновому тлі..... та вартуці, що його вишито ще в українську матір'ю.... Тоді він покрутив вуса, а його біле, як сніг, обличчя — він пудрував і вдень і вночі — освітілося. Він клікнув її до себе:

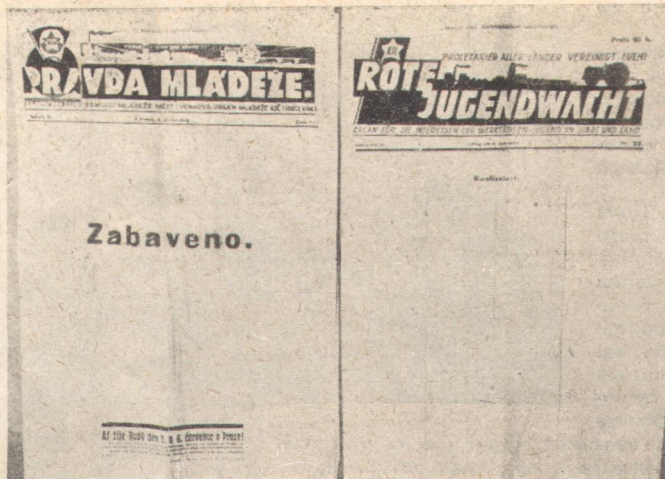
— Приходь сьогодні увечері до мене, — сказав він, — треба з тебе віднести.

Він шутливо усміхнувся й покрутив свої вуса. Христія мовчки поклонилася й поспішила додому. Коли опівдні Павло прийшов після вартування до неї, вона йому все розповіла.

— Як тільки оцей напудрований собака почне чіплятися, як я його й рішу..... не піду зовсім до нього. Знаю вже, що він в голові покладає.

Так Христія й не пішла до господаря. А на лівому березі того часу відбувалося те свято, що має назву «Забавено». Був прозорий ранок й над Дністром панувала така тиша, наче й не осінь була.

На протилежному боці святкували. Музика грала, високо в повітря чорні прапори, все село оповилося зеленню. Усередині на дерев'яній трибуні. Коло неї тіснилися селяне й салдати

Комсомольська преса на Заході

й уважно слухали. На трибуні промовці заступали один одного, то салдат, чи як їх там називають — червоноармієць, то командир, то старий селянин, а то молодий громадянин. Видко було, що всі вони співчували, забирали голос і прислухалися з веселим обличчям.

А на нашому березі неспокій почався з самого ранку. Всіх жителів зогнано в хати, а вільних від вартування салдат замкнено в бараках. На березі походили офіцери й пильнували в біноклі іншого берега. Там їх певне побачили, бо раптом загнали сурми й вільно залунали «Інтернаціонал», як вони там цю пісню називають.

Вже з перших звуків на чальству стало ніяково. Офіцери повернулися до селянських хатин, шалено замахали руками, щоб негайно позачиняли вікна, й не прислухалися. А хатина Христі стояла якраз край села на березі. Дівчина сиділа біля вікна й дивилася на інший берег. Ззаду неї стояв Павло і також позирив на річку. Як він у цей ранок прокрався в Христіну хату, я не знаю.

Отже вони бачили все, що діялося на протилежному боці: посувається натовп з червоними прапорами, з музикою. Гуртом йдуть військові з нарядом. Посамперед несуть великий вишитий прапор на двох штангах. Одну штангу держить командир, а другу — дівчина в червоній хустці на голові. Всі — як одна велика сім'я. Пісня звучить ясніш й все сильніш, сурмачі грають, а всі співають. Тоді звела Христія очима на Павла й мовила: Ох, коханий мій, коли б ми там жили... Як добре там!...

Але тут почувлися голоси перед вікном. Христія глянула й сполотніла. Це був господар з двома офіцерами. Господар усміхнувся так, як він усміхався на верстовому шляху, коли до себе кликав.

Один офіцер люто хльоснув нагаєм по вікну:

— Ти, бидло погане! Чом не зачинаєш вікна, як наказано?

Не встигла ще Христя відповісти, як господар помітив Павла. Він спалахнув гнівом й не був спроможний вимовити ані слова. Нарешті він нахилився до неї й прошепотів:

— Чому ти не прийшла вчора. Коли сьогодні не прийдеш, то я кину твого пташатка у хелю.

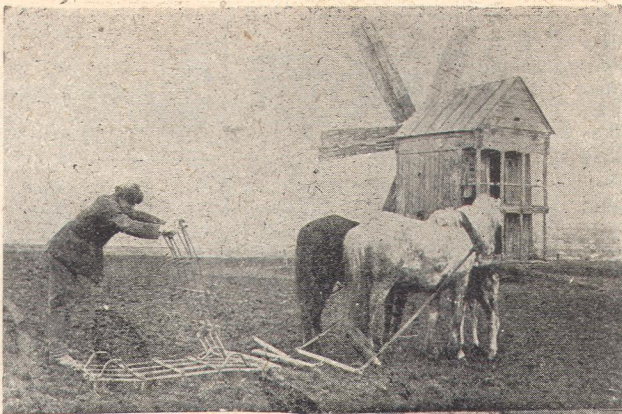
А хеля, хлопче мій; куди страшніш за в'язницю. Каменяря це, що за бараками. Це вузькі, малі ями, такі малі, що людина не може в них ані сидіти, ані стояти, тільки зігнувшись вона влазить туди. Коли хто небудь розгніває господаря, мусить він цілий місяць чи більше лежати в хелі. Вихід замурують камінням. Один раз на тиждень там дають трохи сирій кукурудзи їсти та кухлик води пити... Хороше життя, як?... Останнього літа там двох померло. Тому й роняла сльози також Христя, бо за Павлове життя страшилася. Довго сиділи вони в хатині, дівчина увесь час шепотіла щось салдатові на ухо й хотіла його в якійсь речі переконати.

Павло залишив був хатину й пішов в бараки, вночі він мав ще вартувати.

Стемніло, як ось тепер, і пішов дощ. Люди сиділи в хатах. В селі була тиша, яку переривав тільки шум дощу. В таку глупу ніченьку залишила Христя свою хатину з вузликом, наче вона вирушила в маленьку подорож. Вітер заважав їти. Але вона згорбилася й швидко подалася до берега.

Вітер рвав і розвівав її волосся, її сорочка промскла, вона трусилася з холоду. Але ж швидко досягла того місця, де Павло стояв на варті. Він пізнав її, але не озвав і не зняв зброю проти неї. Безперечно Павло чекав на її цю холодну, сиру ніч.

Вони обнялися й удвох побігли до ерета, знайшли там захований човен відчалилися від берега. Вітер викрував весла з рук—човен шпурляло в

Про що нам розповіли
ваш фото-кореспондент
тов. Юровицький

З бороною в полі

Земля вохка і раз-у-раз
доводиться борону
прочисати

Батрачка на громадській роботі

Знову обрана до правління ЄСТ батрачок
тов. Коиволапова. С. М.

Тов. Г. І. Петровський серед делегацій: Зінов'ївської, Херсонської та Миколаївської

Сава Голованівський

ЗУСТРІЧ НА КУПЕЦЬКОМУ СПУСКОВІ

Ліричний фейлетон

I

Ут вам
і слизько,
ут вам
і вузько,
іде пролізти
з купецького спуску.
іде проїхати
і „Ванькові“
і просто пройти
і країні здоровій.
і ж і худа
і ж і
бліда...
— Це ще не горе!
— Це не біда.
— Кажете слизько?
— Да, слизькувато!
— Можна усі
істочки поламати!
і б мене, Саво,
ідручку взяли
і б мене, Саво,
і низ ізвели...
і ж не дитина:
і стрункий
і високий
і вами не соромно
і навіть до „Пока“

Там де написано
Золотом літер,
Правда тепер:

Український Кондитер

Я червонію—
Яке мені діло!
Мало чого б ви
Од мене схотіли!

Розмалювалися
Як на плакаті
Можна на вулиці
Коней злякати!

Соромно з вами
Ходити мені
Я ж—комсомолец—
Ви—
Ні...

II

Я не шахрай
І не просто—письменник
І надзвичайна
Звичка у мене

Я вас побачив
Я вас узнав
Зараз поему
Про вас
Написав,

Ви пам'ятаєте—
Якось казали:
— Був ваш папаша
Колись...
генералом!

Був він—
і був...

А тепер—
нема
живеє ви собі
Сама.

І довелось вам
Якось улізти
Стати у тресті
За
машиністку...

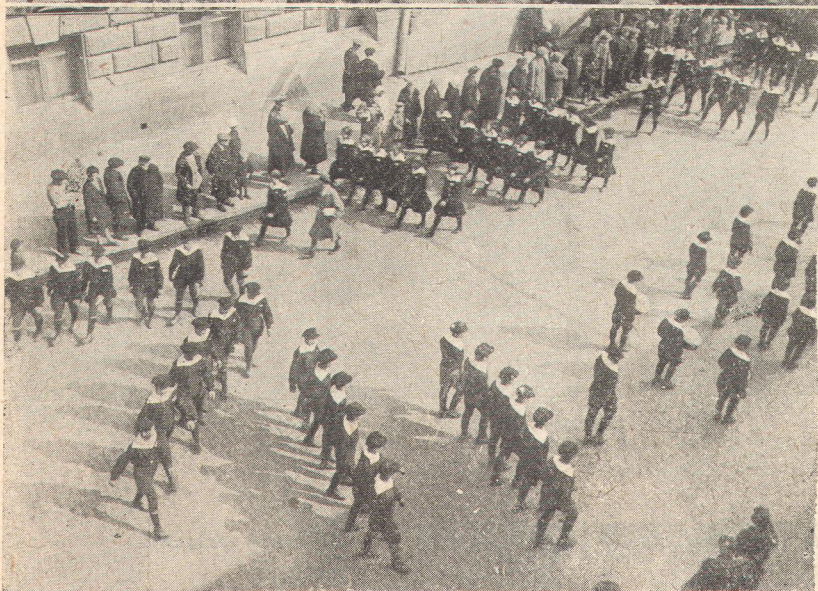
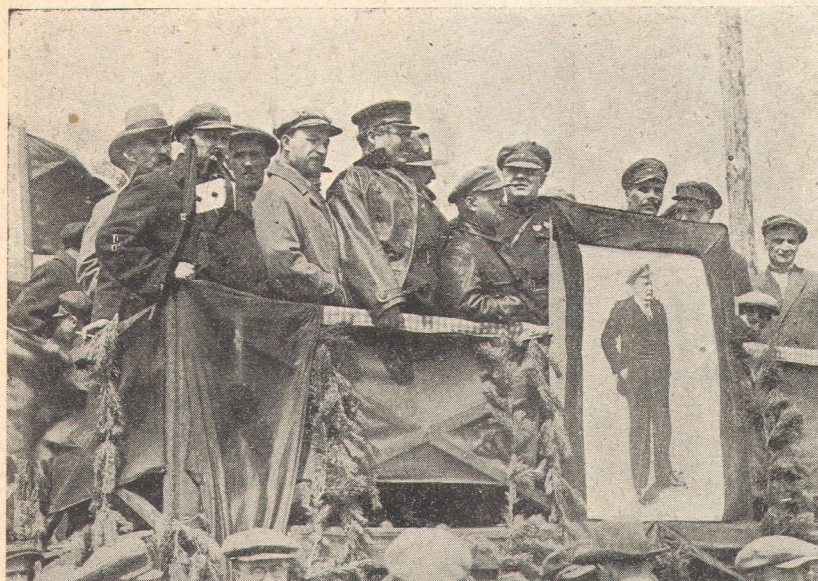
Ви ж і худа
Ви ж і

бліда
Це ще не горе
Це не біда!

От і поему
Про вас написав...
Тільки побачте—
Писав
не сам.

Бо ще малюнки
До неї напише
Не авантюрист—
Георгій Фішер,

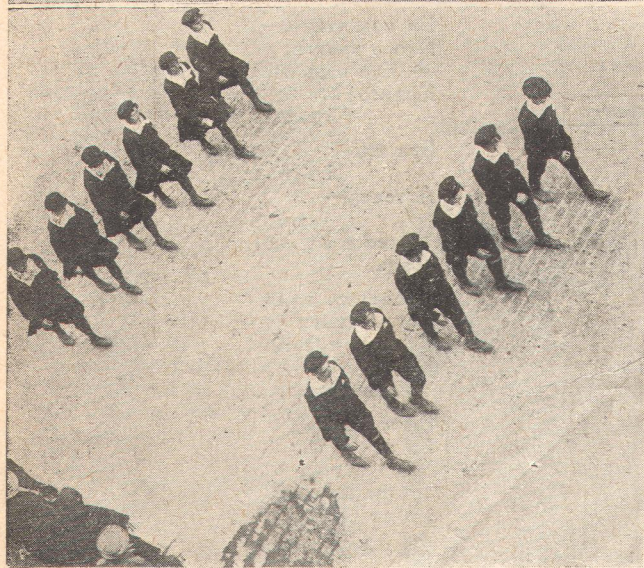
СВЯТО ПЕРШОГО ТРАВНЯ В СТОЛИЦІ

Окремі моменти святкування 1-го травня

На Харківському іподромі—Уряд УСРР на трибуні, тимчасовий гучномовець, парад учнів колонії ім. М. Горького, червоноармійці проходять маршем після присяги

фото „Ратон“

Свято першого травня, свято виявлення солідарности трудящих усього світу, пройшло в столиці України з великим піднесенням. Але в той час, як пролетаріят Союзу по всіх кінцях Радянської землі вільно святкував цей день,—трудящі капіталістичних країн власною кров'ю здобували собі право вийти на вулиці й майдани, їх розстрілювали запеклі вороги робітничої класи — соціал-демократи

ВЕСНЯНИЙ ЗАСІВ

На Одещині

фото Вільнера

На рештуваннях нової будівлі

Будування Харківського почтамту. Кладуть димову трубу

НОВИЙ ПЕРЕКОП БУДЕ ВЗЯТИЙ!

7 і 17

ПІДЧАС перерви, коли зі сніданком було вже закінчено й залишилось кілька хвилин на цигарку, група робітників Зінов'ївського заводу „Червона Зірка“, різко змінивши тему розмови, зайнялась питанням, що всіх дуже цікавило:

— А чи вийде щось у нас із соціалістичним змаганням? Чи можемо ми когось викликати? Адже ніяково якось—інші щось роблять, з кимсь змагаються, а ми наче задніх пасемо...

Пристаркуватий, але ще кремезний робітник б'єся:

фото „Рута“

Тов. Заворина, ліпша паківниця 2-го держмилозаводного заводу. Одержала першество на соціалістичному змаганні

Зауважить щось робітник майстрові, а той як витріщиться:

— Ти що ж, учити мене будеш?!

Ось і зникає всяке бажання виявляти „зайву“ ініціативу—стій біля варстату та й годі!

І раптом звістка: Харківський завод „Серп і Молот“ викликає червонозірців на змагання за дешевшу машину селу. Ось тобі і мавш! Це не адміністрація пише обіжника, це самі робітники аналогічного заводу ставлять питання руба: ми напружуємо всі зусилля, щоб дати селянинові приступну машину, а ви?

На загальних зборах червонозірців утворилася гарячкова атмосфера. Розібрали по кісточках всі хиби заводу, згадали про вибрики адміністрації й про свої власні гріхи й твердо вирішили: заклик „Серпа й Молота“ прийняти.

А для того, щоб не бути переможеними в змаганні, ухвалили негайно розкопати „архіви“ нерозглянутих пропозицій ухвалили запровадити товариську контролю трудової дисципліни, ухвалили суворо брати під гніт громадської догани всіх шкідників і „тушителів“ робітничої ініціативи!

Тим то й велика користь соціалістичного змагання, що воно розворушує не тільки зразкові промислові підприємства, що мають уже чималі досягнення й легко виходять на бій, але й відсталі. Для останніх суть звичайно, не в рекордах, а в ліквідації, в знищенні негідних форм роботи, в напруженні колективного робітничого розуму щоб подолати розхлябаність, формалізм.

Ось візьмемо Нікопіль-Маріупільську рудню. Там недовико на ній поквартальних

бутові умови, відсутність культурної роботи. П'яна повідь заливає робітничі житла і по суботах плачуть жінки біля пивниць, бачучи як пропивають чоловіки заробіток.

— Так більш не повинно бути,—вирішили вуглекопи. Робітники ухвалили прийняти виклик Центральних рудень на змагання. У цій боротьбі постонуть неодоладності, налагодиться нормальна робота.

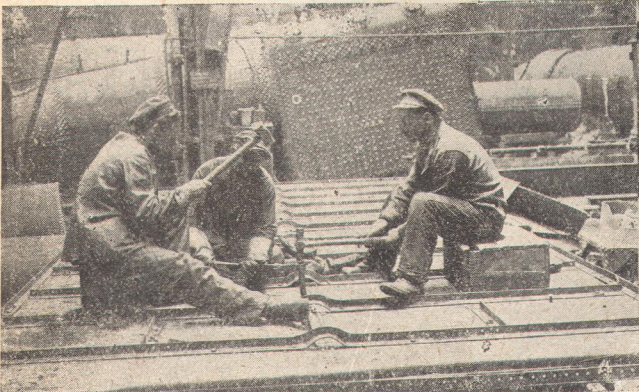
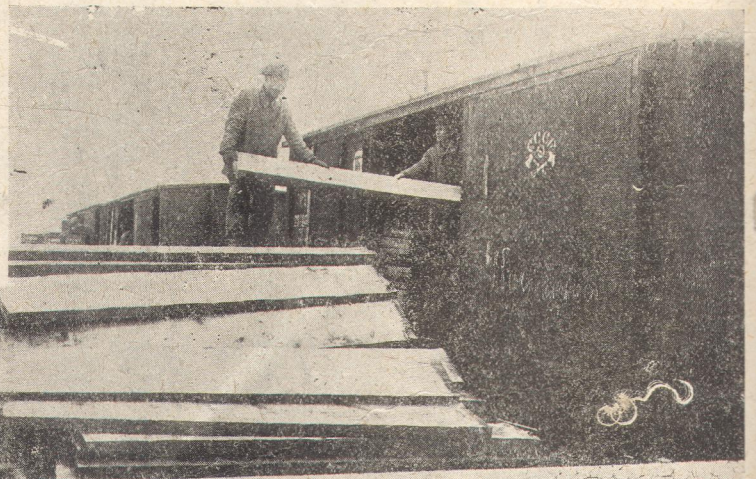
Широкою хвилею прокотився по всій неосянній країні рад заклик партії про соціалістичне змагання. 7 процентів зниження собівартості, 17 процентів збільшення продукційності праці—ось основне завдання змагань.

Це не кампанія, це не тимчасовий захід. Це нова форма, нова метода колективної організації праці, яка має остаточно знищити рештки старої психології, коли робітник працював на фабриканта, бо по суті в нього було наплювательське ставлення до підприємства в цілому.

Ще 10 років тому В. І. Ленін висунув ідею соціалістичного змагання. Він писав:

„Тепер у реконструктивний період нашого будівництва, коли особливо треба поліпшити якість всієї нашої роботи, соціалістичне змагання набуває актуального значіння, як справжня й основна метода, користуючись якою ми зможемо притягнути здібності й таланти мільйонів для нашого дальшого посуву вперед... Соціалізм не тільки не згашує змагання а навпаки, вперше утворює можливість запровадити його справді широко...“

Напружена праця, максимум ініціативи плюс ентузіазм—таке сполучення гори перемагає. Тільки-но почались змагання і вже в перші звістки про великі успіхи. За кілька днів змагання на Сталін-

— Нічогісінько з цього не вийде. І соромиться немає чого. Чув вчора, як „швидко“ знижується в нас собівартість? Мали зменшити витрати на 7% першого кварталу, а зменшили щось менше ніж на один процент. От, і змагайся!

На цю думку пристали й деякі інші. У чому успіх змагання? В напруженні робітничої ініціативи плюс сувора трудова дисципліна. Але яка ж тут може бути ініціатива, коли адміністрація вважає, що всі питання раціоналізації виробництва це лише її справа.

планів, там збільшення собівартості вугілля на 1 карб. 27 коп. на тоні, там цілковитий занепад трудової дисципліни, погане профкерівництво, неможливі по-

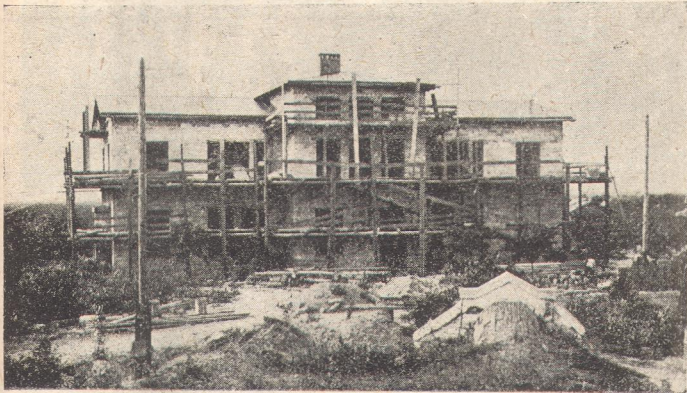
ПРОТИПОСУШЛИВЕ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Стаття П. Боканча

Найлютіший ворог нашого степового господарства є посуха. Щоб організувати стійке, протипосушливе господарство треба мати с.-г. науковий досвід.

Одеська крайова сільсько-господарська досвідна станція є одна із найважливіших досвідних установ не тільки на Україні, але й у цілому Радянському Союзі. Станцію знають і за кордоном. Станція заснована в 1912 році, вона вивчає заходи боротьби з посухою. Досвіди Одеської Селекційної Станції доводять, що посуха для зразкового господарства—не страшна.

Станція провадить свої роботи, цілком пристосовуючи їх до селянського посушливого господарства, й тісно ув'язалася в своїй практичній роботі з земельними органами, с.-г. кооперацією та трудовим селянством.

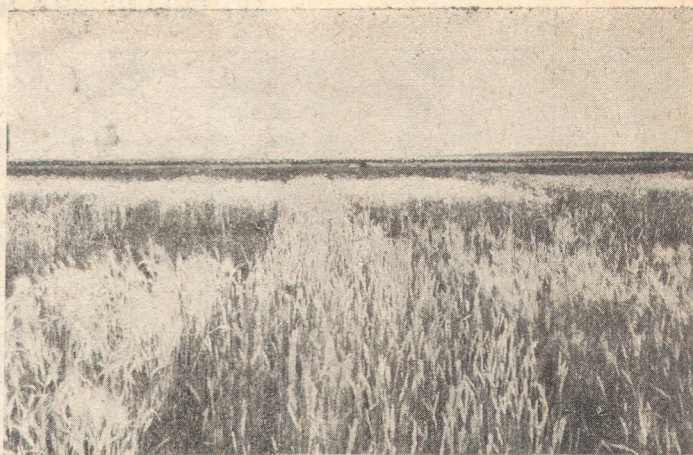

Будування лабораторії Інституту в Одесі

Станція випестила найурожайніші посухотривалі сорти озимини—її озимі пшениці „Кооперация“, „Земка“, й „Степнячка“,—відомі не тільки в СРСР, але й за кордоном. Вони дали гарний врожай гарного зерна в посушливі — 1921, 1924 і 1928 роки, в той час, коли на сільських нивах навіть бур'янів не вродило...

Колективні досвіди в багатьох пунктах степової України і АМСРР ствердили, що найбільший врожай—150 пуд. з десятини—дали селекційні сорти. З цих сортів і борошно виходить дуже високої якості, а хліб—дуже добрий на смак.

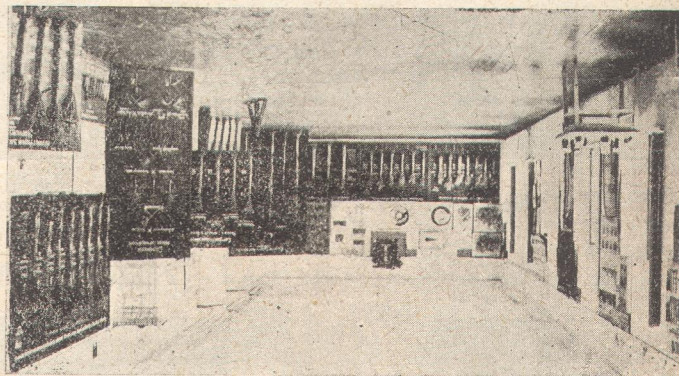
Року 1919 „Земка“ дала навіть 245 пудів зерна з десятини.

Сорт озимої пшениці Всеукраїнського Генетико-Селекційного Інституту. Пшениця ця не вимерзає й не вимокає

У наслідок роботи станції, селянин може не тільки забезпечити себе від посухи, а ще й, годуючи себе, вивозити багато цінного хліба за кордон з великим для себе прибутком. Коли рахувати, що лише Одещина має 1 мільон гектарів засіву й рахувати, що селекційні сорти озимини та ярини збільшують врожай на 100%,—то, ми одержим збільшення врожаю що року на 50 мільонів пудів!..

Беручи на увагу велике значіння робіт одеської станції НКЗС визнав за потрібне перетворити селекційний відділ її—на український генетико-селекційний інститут.

Сільсько-господарський музей Інституту

ському металургійному заводі утворились цілком інші можливості. Програмні завдання—позаду. Піч № 5, що звичайно дає 250 тон чавуну, тепер дає 479 тон.

На Першомайській рудні почались змагання між окремими шахтами. Навіть робітничі касарні змагаються за краще заведення чистоти та охайності.

12 та 18 березня 10000 робітників вийшло тут за звичайну платню на роботу. Не зважаючи на хуртовину, видобуто 11000 тон вугілля.

На шахті ім. Крупської до змагання видобували 570 тон вугілля за добу 1270 робітників, тепер 700 тон—1005 робітників.

Скрізь утворено штаби керівництва, по шахтах їздить „газета на колесах“.

На Дніпропетровських велетнях ім. Леніна і ім. Петровського ударні бригади підвищили продукційність праці на 50%, а після цього деякі інші цехи зуміли підвищити продукційність праці на 80%.

Змагання матимуть і те велике значіння, що у вогні ентузіазму мусять переплавитися всі напівпролетарські прошарування, що не тільки не можуть іти вногу зі всім робітництвом, але ще й гальмують справу соціалістичного будівництва.

Ви пам'ятаєте історію з Матвеевим, що поклав залізну палицю до машини? Такі Матвееви є, на жаль, по багатьох наших заводах.

Вони несуть з села куркулівські настрої, вони не почувують себе відповідальними за завод, вони хочуть лише урвати якомога більше з підприємства. Це вони—в перших лавах п'яниць, прогульників, бузотерів, а іноді й активних шкідників.

Соціалістичне змагання їх викриє, соціалістичне змагання утворить неможливу обстановку для ледарів і шкідників.

Але було б помилкою вважати, що всюди однаково, гладко проходять перші кроки змагань. Іноді на заводі відсутній

певний план при великому бажанні робітництва взяти участь у змаганні. Іноді навпаки є й плани, але робітництво ще не розкачалось, може саме через вплив тих чужих елементів, за які ми вже казали. Адже пише кореспондент з ХПЗ: „поки що виступи Дурова в цирку пропагується в ХПЗ далеко краще ніж похід за 7 і 17“.

Але передові робітники зуміють подолати і вагання, і опір ледарів. Соціалістичним змаганням починається новий етап нашого трудового життя.

Коли представники 9 текстильних фабрик Московської, Тьєрської та Іваново-Вознесенської губернь склали урочистий договір про змагання, було видано спеціальну відозву, в якій сказано: Партія ставить перед нами завдання—взяти Перекоп на господарському фронті, і Перекоп буде взятий!

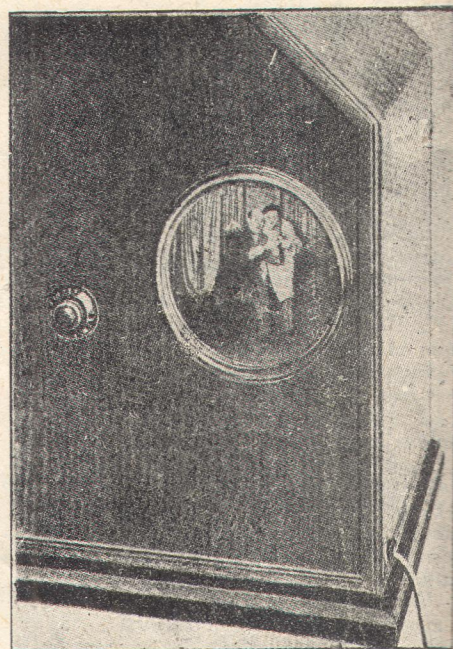
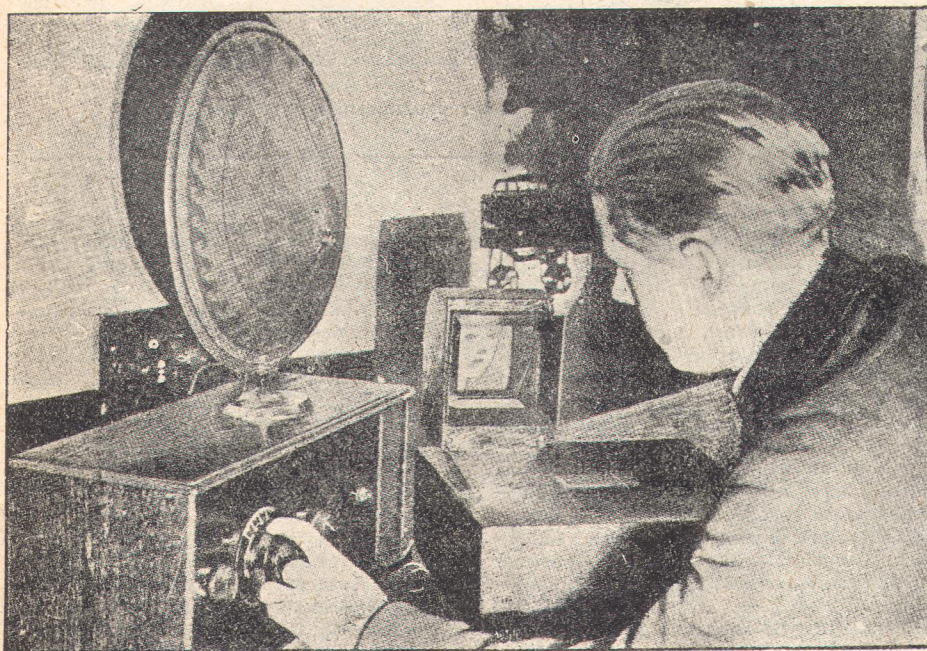
Новий Перекоп справді буде взятий.
Я. Брік

XVI ВСЕСОЮЗНА ПАРТКОНФЕРЕНЦІЯ

В Москві, у Кремлі, відбулася XVI Всесоюзна партконференція. На фоті—загальний вигляд залі засідань

РАДІОПЕРЕДАЧА ФІЛЬМУ

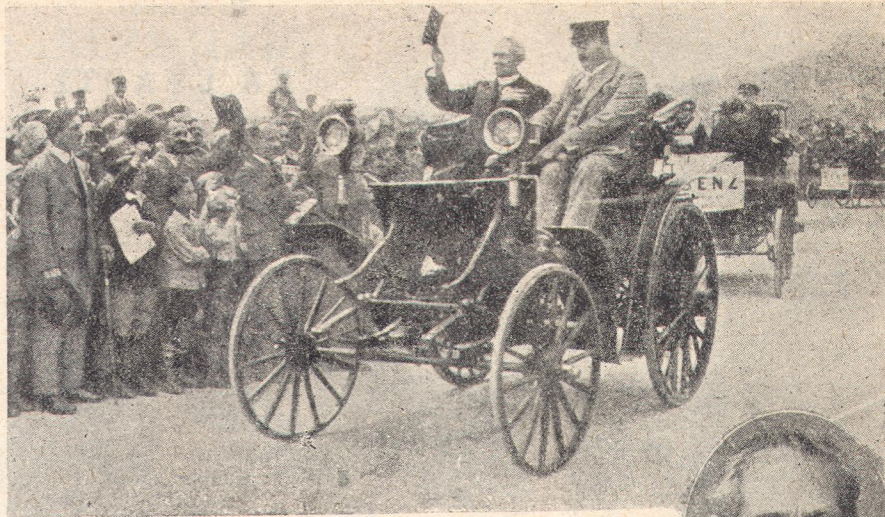
Радіотехніка так далеко пішла вперед, що передає хвилями не лише звуки, але й фотографічні образи. Проте всі спроби передавати хвилями фільм, себ-то динамічні образи, не вдавалися. А між тим досягнення передачі фільмів радіохвилями має дуже велике значіння для розповсюдження фільму по всіх закутках, а надто—далеких від міст.

Берлінський радіотехнік Денес фон-Мігали винайшов дуже дешевий та простої конструкції апарат для висилання й приймання фільмів. Зручність цього апарату не лише в тому, що він дешевий, але і в тому, що він приймає теж і розмови, співи та музику.

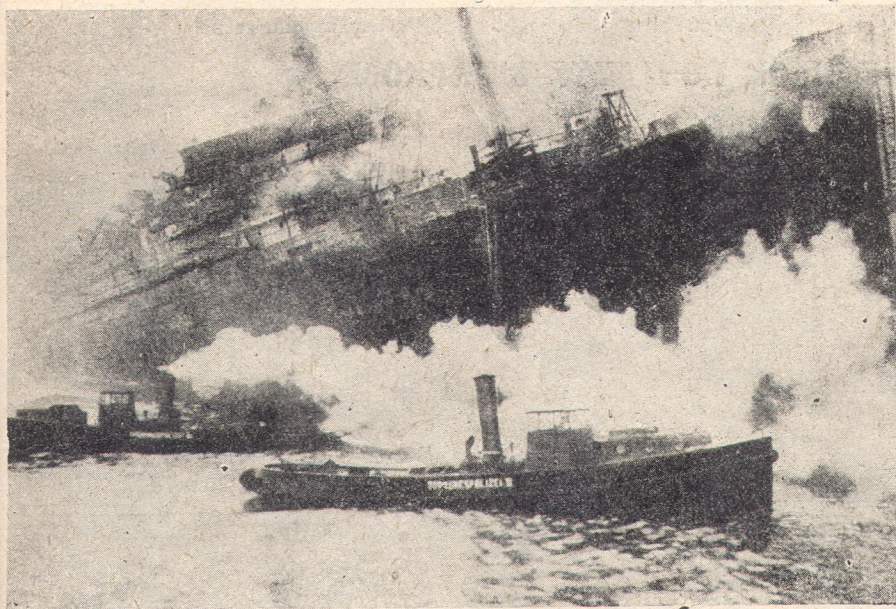
На першій світлині винахідник біля свого апарату, на другій відбиток висланого фільму.

ПОМЕР ВІНАХІДНИК АВТА КАРЛ БЕНЦ

На 84 році вмер Карл Бенц, що в середині 80 р.р. минулого сторіччя сконструював перший практично-придатний автомобіль з двигуном внутрішнього горіння. Перша машина Бенца пересувалася зі швидкістю 16 кілометрів на годину й всі глузували з винахідника. Але Бенц вперто працював далі і вже на початку ХХ сторіччя авто посіло значне місце, як засіб пересування й перевозіння вантажів. На фоті—Бенц підчас святкування сорокалітнього ювілею автомобіля на одній з своїх перших машин.

В овалі винахідник автомобіля Карл Бенц

ВЕЛИЧЕЗНА ПОЖЕЖА ПАРОПЛАВА

Величезна пожежа трапилася на велетенському 44000-тонному пароплаві „Европа“ що його закінчували будувати у Гамбурзьких корабельнях. Пожежа тривала три доби й спричинилася до величезних збитків—понад десять мільйонів марок. Пароплав мав у серпні цього року вирушити у перший рейс; тепер пощастить закінчити будівництва „Европи“ лише на майбутню весну. Адміністрація корабельні звільнила тисячу робітників, що працювали на пароплаві.

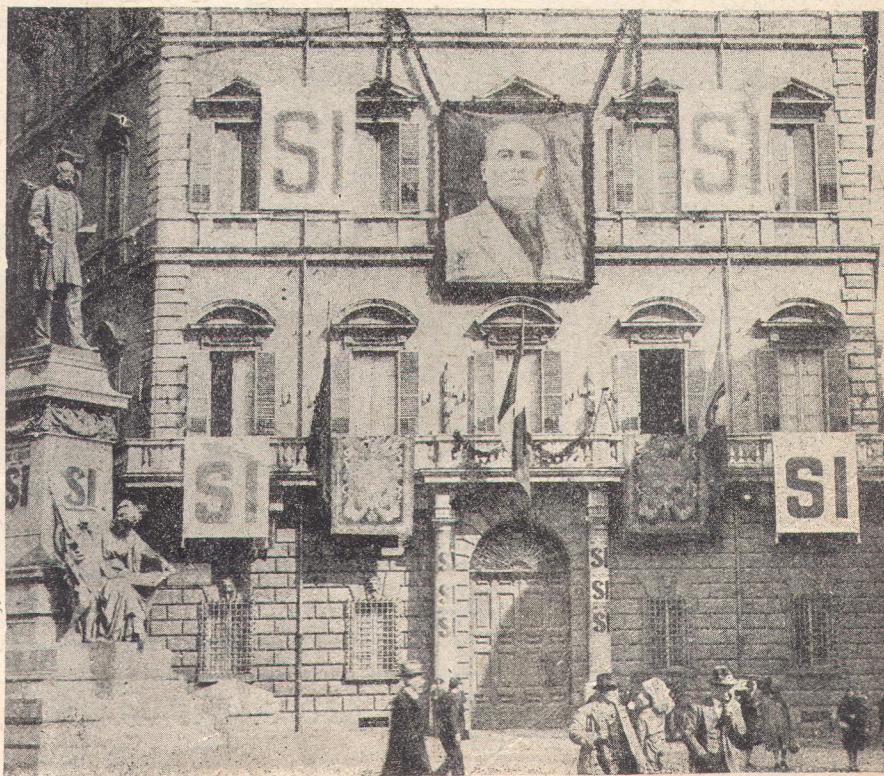
ВИБОРИ ПО-ФАШИСТСЬКОМУ

Новий винахід Мусоліні і К^о

Щоб не завдавати собі багато клопоту, фашистський уряд Італії встановив дуже просту систему виборів до парламенту: склали списка фашистських кандидатів, а виборці мали право кинути в урну записку — „Si“ (так) або „No“ (ні). Звичайна річ, що за допомогою жандармерії всіх неблагодійних громадян заздалегідь позбавили можливості агітувати за „No“, а щоб покірні громадяне Мусолінієвої держави не забули слова „Si“ всі урядовські будинки було оздоблено величезними плакатами й портретами дуче.

Один з таких будинків, декорований цими атрибутами фашистської диктатури, й показує наше фото. До речі—дуже вдало доповнюють декорацію міцні ґрати на вікнах будинку.

Система показала себе цілком задовольняючою і якнайкраще досягла мети: на переважній більшості записок значилося „Si“ й фашистський склад парламенту було забезпечено.

НА СТАРТІ

Весніє—
кульбаба гаряча
рядками
навзаводи з проліском...
Весна?
Її лише бачили
з калюжі
забризані колесом.

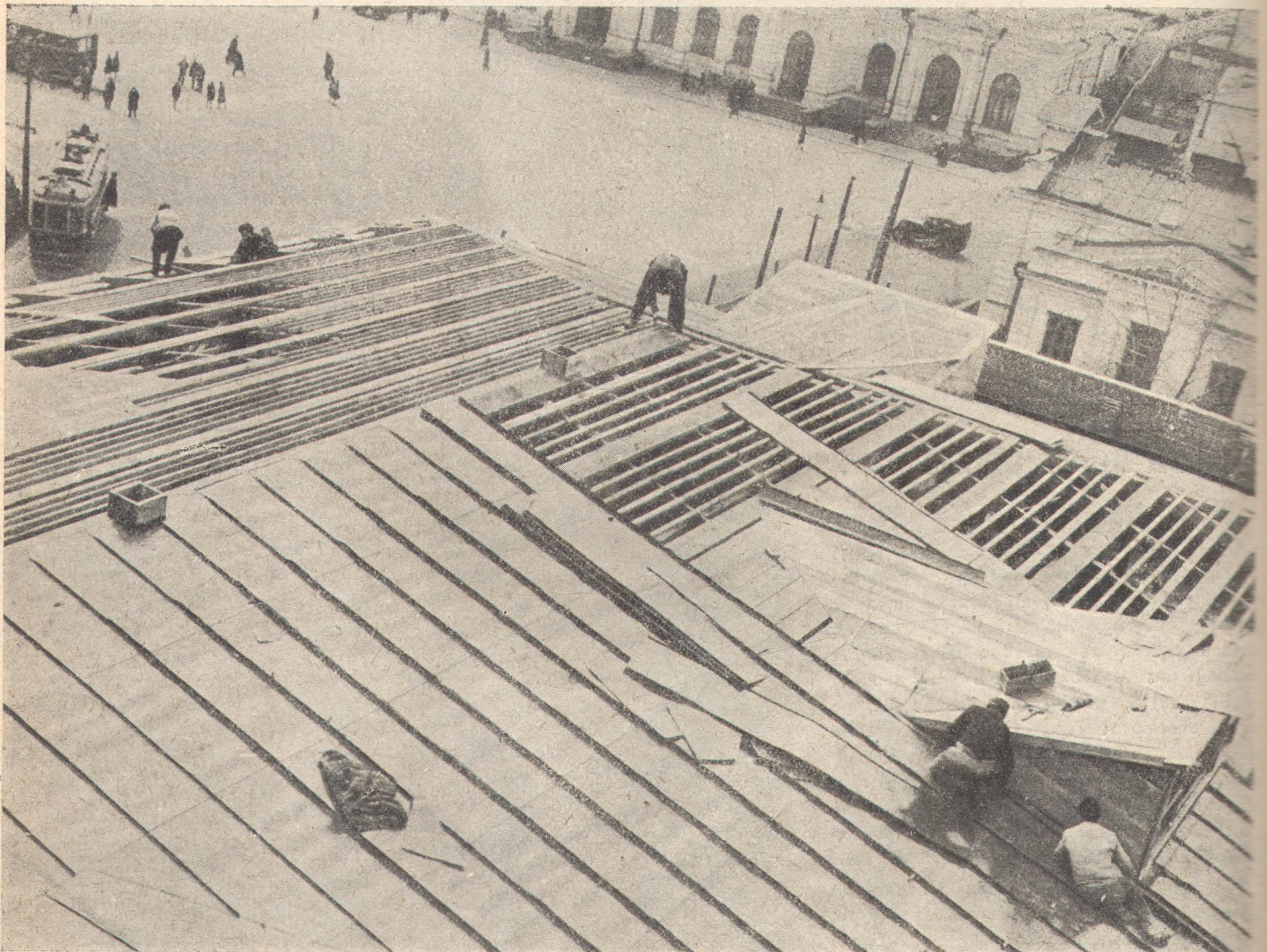
* *

Чи ж нам
про абищиці мимрити?
Покажемо
наш
повном'язевий клас,
покажемо
слинявим лірикам,
що

фізкультурна весна!
Наша весна—
розігнався і ррраз!...
Наша весна—
дай напористий „бол“!
Дай нам—
туристам—
тайгу і Кавказ!
Дай—
понад лівую
кровать і ла брас!
Дай—
естафету,
трапецію,
молот!
Годі—
сухот,
недокрів'я,
неврозів!

Годі—
з роботи
завчасної смерті!
Нам—
щоб легені гули
паровозом,
нам—
у бою
не одному ще вмерти.
Молоде!
Буйний,
нестриманий клекіт!
На човни, стадіон—
усі
враз!
Сонячний старт
естафети
бере
фізкультурна весна!

НОВИЙ БУДИНОК ПОЧТАМТУ В ХАРКОВІ

Робота над будівництвом нового поштамту, що виводиться біля вокзалу Південних Залізниць у Харкові, розгортається швидким темпом. Частина будинку вже закінчена,—решту передбачається закінчити ще в цьому будівельному сезоні.

НА НАШІЙ ОБКЛАДИНЦІ ФОТО РАТАУ—ЗАЛІЗОБЕТОННІ РОБОТИ В БУДИНКОВІ ХАРКІВСЬКОГО ПОЧТАМТУ.

ТЕАТР „БЕРЕЗІЛЬ“

Мазайло—Гірняк

Ліна—
Пилипенко

Мокій—Сердюк

Дядько Тарас—
Крушельницький

„МИНА МАЗАЙЛО“

Комедія М. Куліша

Останньою виставою цього сезону в „Березолі“ стала нова комедія М. Куліша „Мина Мазайло“. В театральному світі навколо цієї п'єси піднялося багато шуму.

Рива—Титаренко

Поперше сприводу самого літературно-сценічного твору, подруге сприводу постановки нар. арт. Леся Курбаса й по третє сприводу акторського виконання.

І оце третє, мабуть, саме головне, бо коли можливі суперечки в ідносно перших двох питань, то вже, що торкається акторського складу й загального виконання ролей—аніякісеньких суперечок немає.

Тьотя Мотя—Ужвій

Тут усе як на долоні. Видко найменші деталі й невидко жодної хиби.

Так буває дуже рідко, проте в акторів „Березоля“ вже входить у звичайне правило. Ми не хочемо сказати, хто в цій виставі кого врятовує, але ж мусимо зазначити безсумнівне явище: п'єса може щиро подякувати і режисерові і акторові. Навіть мусить подякувати.

Насамперед, зрозуміло ж, Гірняк та Крушельницький, що Мина Мазайло, що дядько Тарас—постаті остільки виразні, остільки оброблені й насичені мистецького майстерністю, що їх не можна забути, навіть коли самий зміст п'єси стане вивірюватися з пам'яті.

І Крушельницький і Гірняк показують типів у широкому значінні. Персонажам своїм вони надають рис характерних не тільки

персонально будь якій людині. Дядько Тарас і Мина Мазайло—образи [загальні. І може тому саме на них зосереджується увага глядача, не зважаючи на те, що серед інших виконавців слід зазначити також справжню акторську майстерність. Ужвій, Титаренко, Бабіївна, Сердюк, Доценко, Пилипенко—створюють міцний ансамбль. І коли декому можна було б закинути зайву екстравагантність—то це вже мабуть треба віднести до задуму режисера.

А взагалі, не вважаючи на міцний акторський ансамбль, все ж таки якесь няккове вражіння залишається від вистави.

Наче нудно якось. Дуже багато звернено уваги на суто формальний бік і вийшло це за рахунок жвавого темпу, бадьорості і життєвої правди. Можливо, що деяка вина за оцю нудоту впаде на самого автора п'єси, але ми домовилися з вами цього питання не зачіпати, тим більше, що воно вже на всі лади обговорене пресою.

П'єсою „Мина Мазайло“—театр „Березоля“ закінчив свій сезон в Харкові і подався у гост-

Уля—Доценко

рольну подорож по Україні. В першу чергу „Березильці“ відвідали Київ, що був, так би мовити, колискою цього театру. За відомостями, що їх маємо, „Березильці“ палко зустріли в Києві представники громадських організацій. Зокрема—45 червона дивізія, яка свого часу виховувала молодий театр, що згодом став „Березодем“.

В. Ів.

Баранова-Казіно—Бабіївна

ПІДШЕФНІ ЧЕРВОНОАРМІЙЦІ В ГОСТЯХ У ДРУКАРІВ

Наш підшефний Н-ський гарматний полк збирається виїхати до табору. Цей виїзд вирішив союз Друкарів підсвяткувати як весняне свято. Представники всіх друкаренів та видавництва зібралися на Балашовському вокзалі зустрічати своїх гостей—червоноармійців. Рівно о 8 год. ранку прибув потяг з Чугуїва, звідкіль приїхали червоноармійці.

Розбившись на групи червоноармійці пішли оглядати різні установи та підприємства столиці.

Понад 2 години гості оглядали роботу друкарні ім. В. Блакитного та її продукцію.

Після цього підшефні червоноармійці одвідали редакції „Вісті ВУЦВК“ та журналу „Всесвіт“. Співробітники редакції ознайомили гостей з роботою кожного відділу та завданням газети. Всім цим вони дуже зацікавилися та задавали багато питань, що на них вони одержували докладні відповіді. Ознайомивши гостей з роботою редакції їх повели на виставку промисловости та до будинку Держпрому. Ввечері була товариська зустріч в клубі „Червоний Друкар“ з робітниками та службовцями. Після цього була вистава „Республіка на колесах“.

У неділю 21/IV „провідники“ зустрілися з червоноармійцями.

Пішли до Зоологічного саду, потім по музеях. Червоноармійці одвідали музей Революції, Сільського Господарства, Слобідської України то-що.

Червоноармійці в редакції газети „Вісті ВУЦВК“

Після обіду червоноармійці одвідали кіно-виставу. Цим скінчився огляд червоноармійцями культури нашої української столиці.

О 6½ год. вечора червоноармійці зі своїми шефами друкарями зібралися в клубі „Червоний Друкар“, звідки вирушили під гучні звуки оркестри на вокзал. О 7½ год. веч. червоноармійці виїхали з Харкова до Чугуїва.

Л. Гер.

Зустріч закордонних пролетарських письменників на Харківському вокзалі

ПРИЇЗД ПРОЛЕТАРСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ НА УКРАЇНУ

11 квітня до Харкова прибула делегація німецьких пролетарських письменників: т. т. Курт Клебер, Карл Гроссберг, Ганс Лорбер, Ганс Марфіц і Курт Петерсон. З делегацією німецьких пролетарських письменників прибули також представники угорських пролетарських письменників т. т. Беда Ілеш, Мате Залка.

На Харківському вокзалі делегація зустріли заст. Всеукраїнського т-ва культури зв'язку з закордоном т. Вітик, зав. будинку літератури ім. Блакитного—т. Лебідь та представник центральної преси.

В будинку ім. Блакитного відбулася зустріч німецьких товаришів з українськими пролетарськими письменниками. В своїх виступах пролетарські письменники Німеччини зазначили, що їхній приїзд сприятиме ще тіснішому зв'язку між пролетарськими письменниками Заходу та Радянської України.

Завдання делегації—встановити обмін досвідом роботи німецьких пролетарських письменників з українськими, організувати переклад масових творів з німецької на українську мову.